

Besúgó 3

Harang, lét

Vasárnap van, kétezer-tizenkettő március huszonötödike. A helyszín Torda. Közel minden egymáshoz. Itt talán az ég is közelebb van, mindenhez és mindenhez képest is. A templom mint épület és mint metafora, mint Isten házának jelensége, jelentése magához és a Mindenséghez képest is közelebb.

Az idő is valahogy másképp folyik, másként mérik a sorsot itt. És erre talán az egyik legpontosabb mérőműszer a harang szava. Igen. Mert itt, Tordán, kétezer-tizenkettő március huszonötödikén a harang ötpercenként szólal(t) meg. Megeshet, épp a Találkozóra szólít fel, arra, hogy ma három előadást lehet látni, arra, hogy minden tordai lakos menjen oda a postaldájához, és kukkantson bele. Mert küldeménye érkezett. Egy egyszerű kis pakk, színes, huszonnégy oldalas, képekkel és szavakkal borított hívogató „szó”.

Ma kicsit a vasárnapi mise is erről szólt. Hogy itt a templom, itt az iskola és az óvoda, és most itt a Petőfi is, a kultúrház, a színpad, telve még több élettel, mint azt egyébként megszokhattuk. A harang egy útra szólít fel. Lélegzésre, kimozdulásra, az érkezők és a vendégvárók minél tömegesebb együttlétére, egy közös nyelvre és élményre, egyáltalán az együttlétére!

Jöjjenek velünk, hogy mi is Önökkel indulhassunk, érkezhessünk, lélegezhessünk, gondoljunk s álmodjunk együtt színházat, közösséget, közöniséget, egyszóval mindent!

bb

Ma a Találkozó színpadán

Tarka vasárnap

Figyeljék csak, mennyire színes választék várja ma Önöket! Vásári komédia, tragikus szatírájáték, zenés előadás... Lehet válogatni! Vagy szépen, sorban mindet megnézni!

A csoportról: A VÁNDOR TÁRSULAT nem dicsekedhet azzal, hogy állandó szereplőgárdával rendelkezik. De azzal igen, hogy időnként a tagság teljes mértékben megújul, és nagy lendülettel indul neki az új kihívásoknak. Ebben mindig a régóta lelkes amatőr rendező, Égető Károly segít. A csapatot szinte teljes egészében diákok alkotják. A társulat színre vitt már egész estés kabarét, komédiákat, kortárs szerzőktől tragikomédiát, drámát. Most a vásári komédia világába kalauzolja a nézőket.

Egy kis plusz: Ma este a *Vőlegényfogó* című komédiát láthatják tőlük, ami TÖMÖRY PÉTER tollából származik. Érdekesség, hogy néhány éve maga a szerző rendezte meg darabját az egyik erdélyi színházban. Az előadás után a közönség megkóstolhatta a talányos nevű vőlegényfogó ételkülönlegességet is... Kóstolót nem ígérhetünk, de kusza csavarokkal és furfanggal bolondított komédiázást igen!

*A bácsyulafalvi Vándor
Társulat bemutatja:*

TÖMÖRY PÉTER:
VŐLEGÉNYFOGÓ (75')
komédia

Szereplők:

Czebre Fülöp – Takács Kinga
Czebréné – Pál Vivien
Julis – Báló Barbara
Rector – Topár Alen
Bödör Barnabás – Vajda Arnold
Bödörné – Móric Renáta
Lányok, fiúk – Báló Bianka, Galac
Georgina, Cifra Daniella, Fingelt
Angéla, Sötét Valentin, Kasza Dalma

A rendező munkatársai:

Díszlet: Vajda Arnold
Súgó: Varga Tímea

Rendező: Égető Károly

A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat bemutatja:

CHARLES BUKOWSKI, CHRISTOPHER MARLOWE, FJODOR MIHAJLOVICS DOSZTOJEVSZKIJ, QUENTIN TARANTINO, WILLIAM SHAKESPEARE, WEÖRES SÁNDOR ÉS WOODY ALLEN SZÖVEGEI ALAPJÁN A TÁRSULAT::

FAUST: ESSE IMMOR(T)ALIS (65')
tragikus szatírdjáték

Szereplők:

Faust – Muhi László

Mephisto, politikus, 10-16 éves lány –
Bicskei Kata

7 főbűn, Konrád, zongorista,
pénzmosó – Katona Gábor

Belzebub, Szép Heléna, tanító néni,

Szabixx, pénzmosó – Ábrahám Gréta

Lucifer, orvos, ének, 10-16 éves lány,

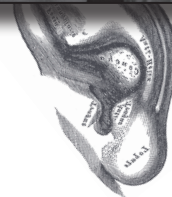
Krisztivokcsó, pénzmosó – Antóci
Dorottya

A rendező munkatársai:

Rendezőasszistens: Borbély Éva

Fény- és hangtechnika: Kiss Tamás

Rendező: Oláh Tamás

A csoportról:

A GONDOLAT-JEL TÁRSULAT 2011 novemberében alakult meg Magyarkanizsán. Előadásait azon nézőknek ajánlják, akik – hozzájuk hasonlóan – mernek gondolkodni és újragondolni, továbbá hisznek benne, hogy a színház sokkal több, mint pusztán szórakoztatási lehetőség. Tevékenységük a kísérleti jelzővel jellemezhető leginkább. Olyan mesterek munkássága volt és van rájuk hatással, mint SZTANYISZLAVKIJ, ANTONIN ARTAUD, BERTOLD BRECHT és JERZY GROTOWSKI, ám egyikük módszertanát sem alkalmazzák „vegytisztán”. Ily módon próbálnak meg olyan előadásokat létrehozni, amelyek a jelen problémáira irányítják rá a figyelmet.

A csoportról: Az ADAI SZÍNTÁRSULAT 2010 januárjában jött létre. Előadásaikban főként középiskolás gyerekek állnak a színpadra. Nemcsak egy-egy produkció elkészítését tartják fontosnak a vezetők, hanem az alkotófolyamat általi nevelést is: a szép beszéd elsajátítását, a színpadi gyakorlat segítségével szerzett magabiztos kiállást, a csoportban, közösségben való gondolkodást és alkotást... Előadásaik témájaként gyakran választanak olyan történeteket, amik az itt élő emberekről – akár róluk – szólnak.

Az adai Adai Színtársulat bemutatja:

DIEND – VÉGZŐS KÖZÉPISKOLÁSOK
ZENÉS KÁLVÁRIÁJA (55')

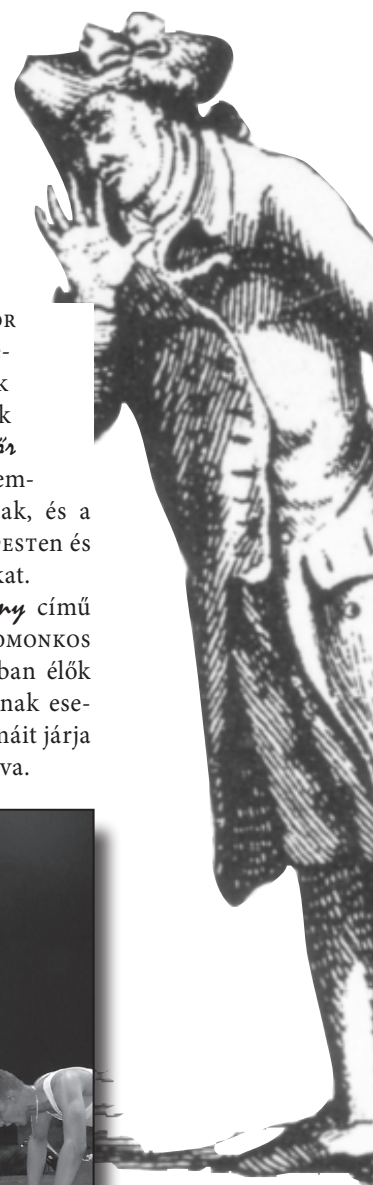
Szereplők:

Viola – Dobrotka Katinka
Dóri – Fehér Anett
Kiki – Maletaški Krisztina
Zoé – Gömöri Eszter
Léna – Urbán Lilla
Tini – Juhász Szandra
Tina – Lévai Krisztina
Zsu – Sőregi Anna
Albert – Szalai Bence
Arnold – Huszák Gábor
Gyík – Lakatos Adrián
Rocky – Molnár Gábor Roland
Lehel – Szalai Bálint
Arni – Pataki Arnold

Rendező: Táborosi Margaréta

A társulat első produkciója PETŐFI SÁNDOR közismert műve, a *János vitéz* újraértelmezésével született meg, amellyel 34 fiatalt mozgattak meg. Az előadással több díjat is nyertek, többek között 2010-ben a *Vajdasági Magyar Amatőr Színtársulatok XV. Találkozásán* a közöseterem-tő tevékenységükért GARAY BÉLA-DÍJAT kaptak, és a *Diákzsűri* is őket tüntette ki fődíjjával. BUDAPESTEN és a szlovéniai LENDVÁN is bemutatták előadásukat.

A csapat második előadása a *Pálmagassony* című darab volt, amelynek a szövegkönyvét DOMONKOS ISTVÁN műveiből állították össze. A régióban élők sorskérdéseit, a 90-es évek háborús időszakának eseményeit idézték fel. A *Diend* a fiatalok problémáit járja körbe az ő nyelvükön, de nem csak nekik szólva.

Szeretjük azt, ha valaki tollat ragad, át- és elgondol, vállal egy finom kockázatot, hogy megmutassa magát, véleményt „merjen” és merjen nyilvánítani, kifejezze, közelebb hozza magát számunkra (is). Az már nemcsak a bátorság, de a bizalom jele is. Hogy az a bizonyos szelídítés mégiscsak olyan, amilyennek hisszük: tiszta viszony, emberi törődés. A következőkben ROZSI ZITA írását olvashatják. Talán Önöknek, tordaiaknak nem kell külön bemutatnunk, mindenki más számára annyit mondanánk el előljáróban, hogy egy tiszta szívű, néha talán kissé túlzottan szerény, embertársait szeretni és tisztelni tudó lányról van szó.

Egy nap megkérdezték az iskolában, hogy ki szeretne járni színészetre. 12-en jelentkeztünk. Már alig vártuk az első próbát Gigivel. Az elején játszottunk, ő pedig próbálta megjegyezni mindenki nevét. Beszélgettünk és sokat nevettünk. Mikor már minden jól ment, küldte a szövegnek az első részét. Mindenki nagyon várta már, hogy milyen szerepet kap. A címe Záporpróba volt. Valójában ez a darab nem 12 szereplőre volt kitalálva, de hozzá lett írva még szöveg, hogy mindenkinek jusson. Minden héten próbáltunk az Adrival. De a legjobban azt vártuk, hogy jöjjön Gigi. Mikor már az első részt és a másodikat is megtanultuk, jött a harmadik rész. Na, azt már nem tanultuk meg olyan könnyen. Pedig volt rá bőven idő. Az előadás előtt két héttel, mikor jött Gigi, nem azt várta, amit kapott. Az előadás előtti napon már mindenki nagyon várta

a főpróbát. Hiszen már tudták a szöveget és most zenével és fényvel is próbálhatnánk. Csakhogy ez nem sikerült úgy, ahogy gondoltuk, mert nem lettek készek a berendezéssel. Így hát kénytelenek voltunk a főpróba nézőit hazaküldeni. De azért a próbát megtartottuk a régi olvasóteremben. Végül másnap, azaz pénteken kettőkor volt főpróba. Akkorra elkészültek a fények meg minden. Már nagyon vártuk, milyen lesz. Ez jól sikerült. Izgultunk az esti fellépés miatt. Az este nagyon jól sikerült, hiszen a telt házas előadáson a közönség le volt nyugőzve. Mindenki csak dicsért minket. A fellépés azért nem volt hibátlan, például a fagy elkesétt, de feltalálták magukat a szereplők, és nekünk csak annál érdekesebb volt az előadás. Nagyon örülök, hogy az idén Tordán rendezik meg az amatőr színjátszók találkozóját. Hiszen még rengeteg előadást nézhetünk meg, amiből sokat tanulhatunk.

A zsűri véleménye a Zentai Színtársulat előadásáról

Ön mivel töltötte a szombat délutánját?

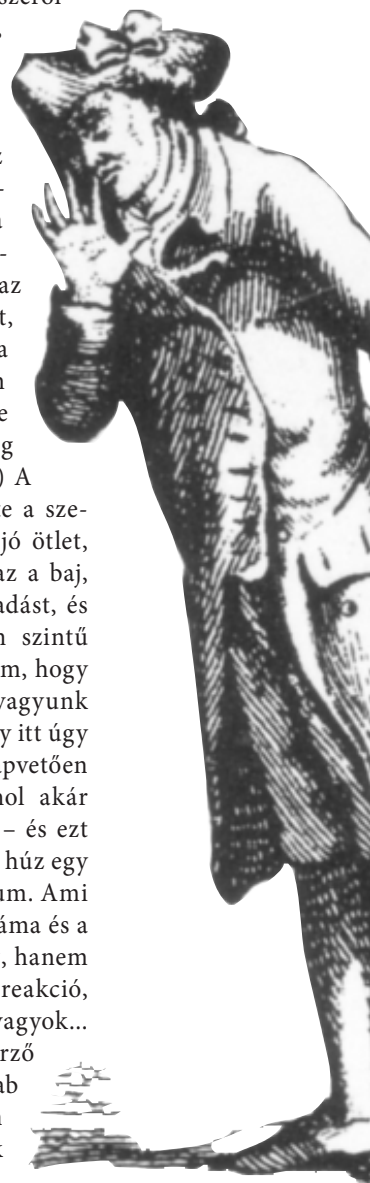
Tegnap dél körül befutott a Zentai Színtársulat autóbussza Tordára. És innentől mindenki, aki nem velünk töltötte a délutánját-estéjét, gondolja tovább a történetet. Még a legjobb írók is ritkán versenghetnek az Élettel – ami olyan helyzeteket, szituációkat, meglepetéseket, esetenként konfliktusokat tud kreálni, hogy az néha már abszurdnak is sok. Hogy kerül a Valahol Európában jól átgondolt képvilágába egy kockás inges figura, aki besurran a rendezői jobbon, valamit csinál a falon, aztán kisurran? Na hogy? Nem tudják? Járjanak utána!

Az előadásról először ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA beszélt, aki elmondta, igazi, katartikus élményt élt át. Szinte végig a könnyeivel küszködött, aztán egy idő után hagyta folyni őket. És nem csak ő. Hihetetlenül erősen hatott rá az egész csapatra jellemző erős színpadi jelenlét, ami egy pillanatra sem hagy alább. Annyira egyszerre vannak jelen a gyerekek a színpadon, talán a szívük is egyszerre dobban. Átéltetővé tették a közönség számára az előadást, amiért csak hálásak lehetünk. A rendező, MÁCSAI ENDRE kézjegye már felismerhető a csapaton. Egy igazán letisztult, átgondolt koncepcióval, gondolkodásmóddal találkozhattunk most is. Érződik, hogy nagyon jól érezték magukat a fiatalok az előadásban. Kukacoskodni, hibákat keresni lehetne persze, de annyira erősen hatottak rá a látottak, hogy nem fogja sorolni a negatívumokat. Egyszerűen csak köszöni az előadást!

BRETYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, nagyon sok színházat látott már, és ritkán fordul elő vele, hogy egy előadás annyira beszippantja, viszi magával, mint ez. A gombóc az megvolt. Hihetetlen hittel játszanak azok is, akiknek kisebb szerep jutott. És ezért nem volt számára zavaró a kockás inges történet, mert ők nem vettek róla tudomást, nem estek ki a szerepükből. Nyilván felvételtől mennek a dalok – amiket a gyerekek énekeltek fel –, de nem tátognak, hanem hihetetlen erővel még ráénekelnek. És ez lejön, meglátszik. A piros repülő gondolata remekül ment végig az előadáson. Mivel ő még nem látta sem az eredeti filmet, sem a musicalt, nem tudja, mi Endre vagy a csapat gondolata. Az előadás mozgáskompozíciója nagyon jó, sokat fejlődtek a korábbiakhoz képest. Nem túl komplikált, „túlforcsálkodott” – pont jó. Nyilván azért van a zsűri, hogy valami konstruktív is mondjon, amitől tovább tud egy csapat lépni, fejlődni, de az a lényeg, van egy jó ember, aki jó úton viszi őket.

MEZEI ZOLTÁN előrebocsájtotta, hogy kukacoskodni fog. Mindennel egyezik, amit az előtte szólók elmondtak. Na de! Ennek a csapatnak komoly múltja van. Ez már egy erősebb szint, mint ami általában van

az amatőr csoportoknál. Félprofi rendező foglalkozik velük. És van egy olyan közeg, amiben ez működhet – és ebben a ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZnak elmondhatatlan szerepe van. A színház részéről van egy igény az amatőr színjátszók iránt, és olyan alázattal, gondossággal segíti a munkájukat, ami példaértékű. De a hibákról – amik nem is hibák, mert már megtanultuk, hogy a színházban nincs tuti –, az észrevételekről beszélni kell. Amik kifejezetten tetszettek neki, azok a hangeffektek, a hatalom ilyen jellegű ábrázolása – mint egy isteni kinyilatkoztatás. Gyönyörű a világítása az előadásnak. A díszletmegoldás jól átgondolt, kortárs, látványban is nagyon jó, de beszorítja ezzel a játszókat a proscéniumra. (Időközben kiderül, a zentai színpad jóval nagyobb – de ezzel a problémával szerintem párszor még találkozni fogunk az elkövetkező napokban.) A díszlet és a kosztüm picit egyszínűre festette a szereplőket, bezárta őket egy pizsamába. Ami jó ötlet, csak így nem voltak meg a figurák. Talán az a baj, hogy ő már sok változatban látta ezt az előadást, és van viszonyítási alapja, vannak valamilyen szintű elvárásai. De itt nem alakult ki a bandaszellem, hogy két csapatnak két vezére van, és hogy azért vagyunk csapatban, mert egyedül nem élénk túl. Hogy itt úgy élünk, hogy akasztunk és lopunk. Hogy alapvetően férfidominanciájú társadalomban élünk, ahol akár lehetne nő is vezér, de mivel az rosszul fest – és ezt az érzelmi intelligenciájával fogja fel a lány –, húz egy sapkát, és titkolja. Ez nagyon fontos momentum. Ami nem megtörtént, hanem el lett mondva. A dráma és a tragédia nem benne, a nézőben született meg, hanem elmesélték. Egy kicsit. Sok volt az egyenreakció, az egyszerűsítés-nevetés-szomorúság-éhesvagyok... Szerinte ez nem volt következetes. A zeneszerző bizonyos értelemben megfogalmazza a darab filozófiáját, hogy mindenki különböző: nem látnék színt, nem éreznék ízt, nem hallanék hangot, ha mindenki egyforma lenne. Erre mit látunk a színpadon? Hogy mindenki egy-

forma, egyenruhába van bújtatva... Másfelől meg nagyon jó ötlet ez a mezítlábasság, de ezzel az eredeti történetből vettek el. Lehet, hogy tényleg az a baj, hogy ismeri az eredetét... Az nagyon jó, hogy nem táncolták „musicalesen” végig a darabot, inkább néhol már a koreodráma irányába húzott a dolog.

A rendező, Mácsai Endre szerint mindenkinek van egy saját olvasata minden szövegről. A gyerekek ismerik az eredetét is. Azt mondja, ez nem is az ő olvasata, ugyanis ő nem akarja „beidomítani” a gyerekeket, mindig olyan műhelymunkára törekszik, olyan csoportmunkaszerű értelmezést akar, ahol a gyerekek gondolata a fő, ők indítják meg benne, a rendezőben a gondolatokat, rájuk épít. A fiatalok olvasatát akarja megtalálni a csapattal. Az a fő, hogy ők hogyan látják, ők mit látnak ebben a történetben. Nem akar semmiképpen rájuk erőszakolni magyarázatokat. Jogosak Mezei észrevételei, de az ő munkafolyamatuk teljesen másképp épül fel. A végén persze egy eredmény, egy produkció van. Ami kinek-kinek máshogyan tetszik. A karakterek egyformaságával kapcsolatban annyit fűzött hozzá, sokszor elmondták: nem szabad színészkedni, még tréfából sem.

Rozi szerint ennek az előadásnak van egy nagyon erős nyersége a komplett vizualitását tekintve – díszlet, jelmez, mozgás, fény. Ha ebbe beemelnének egy realiztikus, csibészes, szakadt ruhás világot, nem illene oda. Szerinte. Tényleg nem volt meg a

bandázás szelleme, az, hogy ezek a gyerekek csálnak, lopnak, hazudnak a kajáért, mert az éhhalál küszöbén állnak. De neki nem volt hiányérzete. Az előadás egy egységes szellemiséget képviselt. A főbb szereplőknek egyértelműen voltak figuráik, de ha kellett, ők is beleolvadtak a tömegbe. És ez jó. Ha mindenki a karakteréhez szabja a ruhát, már nem tud a tömeg része lenni. A fekete-fehér-vörös színvilágban azért volt fontos a fehér, mert általa felerősödött a vörös, a repülő és a vér színe. Számára tökéletesen lejött a lány tragédiája.

Endre elmondta, valóban lecsupaszították a történetet. Az általuk fő vonalnak véltet akarták megtartani. De emiatt valószínűleg más fontos dolgok kevésbé maradtak érthetőek. Egységesíteni akarta a történetet, mert ez a csapat is annyira egy, és mindenki gyerek, és ez volt nagyon fontos, sőt nemcsak az, hogy gyerekekről beszélünk, hanem kicsit lágyítva: ártatlan gyerekekről. Ezért maradt ki az a vonal, hogy ők ténylegesen elkövetnek bűnöket – még ha jogosan is. Örül annak, hogy a zsűri szerint látszik a fejlődés, hogy a csapattal lépcsőfokokat akarnak meglépni, kipróbálni ezt is, azt is. Az előző előadásban a karakterformáláson volt a fő hangsúly. Itt az egységen.

A sokat látott-hallott moderátor szerint ritkán alakul ki a Találkozón igazi szakmai vita. De most ezt is megkaptuk. És ez csúcs!

gigi

A zsűri véleménye a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport előadásáról

A szekrény, a tükör, a lámpák –

„Ráppáréra, ráppáréra pám-pám-pám” (M. Z.)

A szilágyi csoport kvalitásai nem ismeretlenek a zsűri számára. Kuntity Zámbó Klementina rendezései az elmúlt három évben felhívták magukra a figyelmet, párosulva színjátszóinak rátermettségével több díjat is hazavittek már a Találkozóóról. Természetes, hogy az erős csapatok esetében az elvárások is nagyobbak. Ezért a zsűri lehetséges megoldások sorát adta a rendezőnek és a csoport kezébe azzal, hogy kérdéseket tett fel az előadással és a darabbal kapcsolatban.

BRETYÁNSZKI BOROS ROZI elmondta, elfogult a szilágyi csoporttal szemben, mert látta a csoport, az előadások fejlődését. Ez az előadás nem annyira működött, mint az előzőek. Azt az elsöprő fergetegességet, amit megszokhattunk a szilágyiak eddig előadásaiban, most nem lehetett annyira megtalálni. A szilágyi forradalom megindult, fontos elmondani, hogy ez sem rossz előadás. Tartalmában soknak tűnt, amit láthatunk, a szünetek nem voltak szünetek, hanem bezárult a függöny, ami szintén lassította az előadást. Agyon voltak mozgatva egyes jelenetek, pótcselekvésnek tűnt sokszor, amit a játékosok csináltak, vagyis mankóknak, amik azért szükségesek, hogy kitöltsünk egy bizonyos űrt. Itt a mankó megjelent a maga fizikai valóságában is – a nagypapa görbe botjaként –, ami már zavaróan sokat kopogott, ráadásul a tordai színpad is csikorog. Ha bömböl a magnó, tudnom kell, hogy miért bömböl. Vagy pedig hallanom kell, hogy mit mondanak a szereplők, hogy megismerjem az alaphelyzetet. A zárózene nagyon jó, és lehet a zene a keret, ami segít kitölteni a felvonások közötti szünetet.

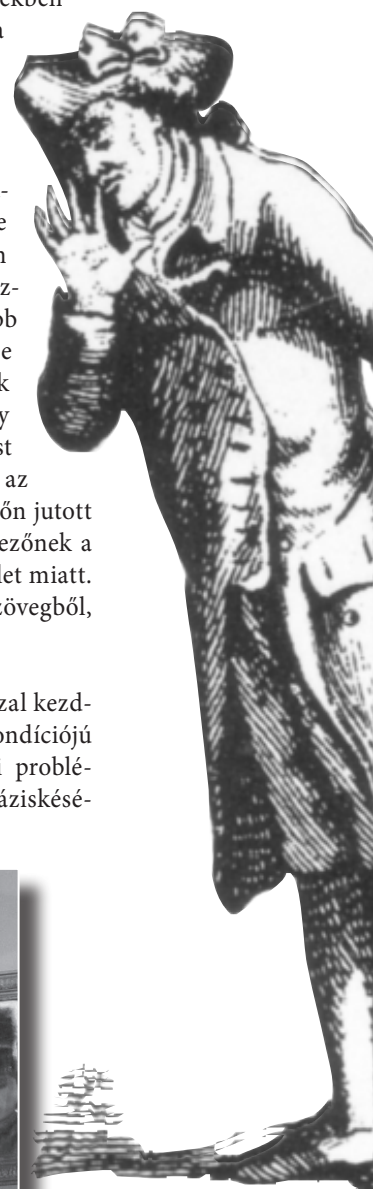
HORVÁT ROLAND játékát dicsérte a zsűritag, mert az eddigi előadások során minduntalan kinézett a közönségre, ám most ez egyszer sem történt meg. Ez nagyon nagy fejlődés, ahogyan erős a színpadi jelenléte is, akár csak PÁSZTOR ZDRAVKÓNAK, akitől már a zsűri ezt el is várja, hiszen olyan rutinnal működik a színpadon, ami mindig nagyon izgalmas. Jól ki volt találva a szakáll, jól voltak elhelyezve a kórházi ágyak. „Nyilván nem

dicsérek olyan dolgokat, amiket már a szilágyiak esetén természetesnek vesz a zsűri – mondta Rozi –, hogy ezeket jól meg tudja csinálni, de nyilván van több ilyen momentum.

A káromkodásnak színpadon teljes mértékben helye van, ha indokolt. A szerelőfiú figurája erről szól, de vannak olyan alkalmak, amikor nem indokolt a káromkodás, ha öncélú, ha csak a nevetetés miatt van ott.

A tükör nagyon veszélyes dolog a színpadon a benne visszaverődő fények miatt is, de azért is, mert ott egy mankó, és amikor nem tudok mást csinálni, a tükörbe nézek és igazgatom a hajam. Az áramszünetet izgalmasabb úgy megoldani, hogy máshonnan adunk be fényeket, vagy más színnel világítunk. Süketek a felvonásvégek, jólesett volna ott is ugyanúgy zenei betét, mint ahogyan a végén az előadást levezette. KLEMENTINA, a csoport vezetője, az előadás rendezője azt válaszolta, sajnos ez későn jutott eszébe, akkor, amikor már itt voltak. A rendezőnek a két felvonásból hármatot kellett csinálnia a díszlet miatt. Elmesélte, hogy nagyon sokat húztak a szövegből, ennél az jóval terjedelmesebb.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA értékelését azzal kezdte, hogy kiemelte, a szilágyi egy nagyon jó kondíciójú csapat. Voltak szépséghibák és szövegtudási problémák, szétmozogtak bizonyos jeleneteket, a fáziskésé-

sek pedig a tempót is befolyásolták. *„Bennetek van a tehetség – mondta a tanárnő –, nagyon jó képességű csapat vagytok.”* Dicsérte LÁSZLÓ LENKE játékát, akit tavaly még nem láthatott a zsűri a színpadon, szép és természetes játékot hozott. Kényszeredettek voltak a felvonásvégek. Ő is hiányolta a zenét, kicsit több helyen is elviselhető lett volna.

MEZEI ZOLTÁN, aki most először találkozott a csoporttal, elmondta, látszik, olyan csapatról van szó, amelynek van rutinja, ez a rutin sok helyen jó, sok helyen viszont kevésbé jó. Van, ahol hajt előre – a páros a kórházban, a feleség jelenetei –, viszont vannak olyan helyzetek, amikor a játsszók már csípőből teljesítik a feladatot, természetesnek veszik, hogy ez megy nekik, ilyenkor kell a rendezőnek azt mondania: Vedd komolyan, amit csinálsz!

A zsűritag ezután a díszletről beszélt. *„Igyekeztek vigyázni, hogy teljes mértékben realista díszlet és tér jelenjen meg, ez egy eldöntött koncepció. Ezzel lehet lazábban bánni, sokáig gondolkodtam azon, hogy mi a funkciója a lámpáknak, vártam, hogy valami történik velük, bekapcsolja, kikapcsolja valaki, belerúgnak például. Nagyon fontos szabály a színházban, hogy csak olyan elemet viszek a színpadra díszletben, kellékben, színészen, aminek funkciója van, használom. A díszletnek is van funkciója, nemcsak amikor ki-be jártok az ajtókon, de hoz egy hatást is, segít behelyezni a nézőt egy közegbe. Nem volt egységes stílusa a használt lámpáknak.”*

A csoport felvetette, hogy több esetben olyan díszletelemeket használnak, amit találnak. Mezei ezt a lehetséges megoldást is kibontotta: ez akkor állja meg a helyét, ha annak értelmet adunk, adnak a játsszók neki még egy gellert, plusz töltetet, akkor izgalmas lehet. Realista teret igyekezett a csoport létrehozni, mivel színházról beszélünk, nem muszáj mindent lerajzolni. Egy üres térben, egy-egy jelzéssel is lehet érzékeltetni, hogy hol vagyunk. Amikor nincs meg minden feltétel, hogy minden olyan legyen, ahogy elképzeltük, akkor ezekből a jelzésekből kell felépíteni a teret, amiben játszunk. De nem is az a dolga a csoportnak, hogy tökéle-

tesen élethű díszletet készítsen, hanem az, hogy adott esetben egy kék székről el tudja hitetni, hogy az egy rózsaszín kanapé, és ez a játsszók feladata.

A díszlet nagy odafigyeléssel készült, és ez abból is látszott, amikor ezt a díszletet a technikai személyzet leszedte. Ez is nagyon jó, hogy ennyire együtt van a csapat.

„A nézőt vezetni kell, a színház történetmesélés” – folytatta. Az alkotók akarnak valamit. Itt találjuk meg, mi a probléma a darabbal, az író nem tudta megoldani a végét, várjuk, hogy valami történjen, valahová kifusson az egész történet, ez magában a darabban nem történik meg.

Mezei ezután a színészi játékról beszélt. Nagyszerű, ahogyan Zdravko megoldotta az öreget, hozta a rikácsolós, pattogós figurát, talán egy kicsit túl gyors is volt a bácsi a korához képest. Mindegyik szereplőnek volt egy rá jellemző karakteressége, ez mindenképpen dicséretes. Itt is fontos a mértéktartás, ami a legnehezebb dolog a színházban. Nehéz műfaj, borzasztó pontosságot igényel a vígjáték. Fontos, hogy tényleg annak a karakternek a hangja kell, hogy megszülessen a játsszó arcán, hangján, szemén keresztül. Vannak olyan helyek, ahol picikét megfárad a néző.

Minden az illúzióról szól, és ha a szereplő a nézőtérre ül az első jelenetben, majd felmegy átdíszletezni, vagy a díszletező rágózik, máris elveszik ez az illúzió.

Mezei Zoltán felhívta a figyelmet a beszéd tisztaságára, a kérdő mondatokra vigyázni kell, ehhez nagyon fontosak a beszédgyakorlatok. A próbákat ezekkel lehet kezdeni, a csoport nem beszél rosszul, de lehet még jobban beszélni.

Rozi kitért a darabválasztásra, ami azért is nagyon furcsa, mert az egész előadás az ortodox zsidó bácsira épül, aki a mi közegünkben igen ritkán fordul elő, tehát nem ismerjük testközelből azt, amiből felépül a humor. Másrészt viszont maga a darab nem vezet sehová.

gém

Holnap a Találkozó színpadán

Energiaital helyett színház!

Gazdaságos és egészséges!

Hétfőn még a fű sem nő, szokták mondani. Ön szerint is így van? Mi egy igazán lendületes hétkezdeshez adunk segítséget. Nem kell mást tenniük, mint hétfő délutántól egy kényelmes székbe süppedni a színházteremben. A maiak után holnap is három kiváló előadás várja, szórakoztatja és gondolkodtatja el Önöket. Tartsanak velünk!

Március 26., hétfő, 16.00 óra

A tamásfalvi Széchenyi István Magyar Művelődési Egyesület színtársulata bemutatja:

S. SZABÓ ISTVÁN – TRUNKÓ BARNABÁS:
FALUSI TÖRTÉNETEK (40')

bohózat

Szereplők:

Bírózó – Csőke Rozália
Makra Gergő – Szekula Albert
Kovács István – Szarka Zoltán
Mariska – Barna Hajnalka
Turisztikai tanácsadó – Szekula Valéria
Férj – Dvorák Oszkár
Feleség – Szunyi Noémi
Klárka – Fodor Hermina
Gézuka – Szarka Szabolcs
Patikusnő – Szarka Edit
Orvosnő – Barna Beáta
Beteg – Nyitrai Eszter

A rendező munkatársai:

Zenei és technikai munkatárs: Szarka Edit
Súgó: Barna Hajnalka

Rendező: Szarka Zoltán

Az előadásról: TAMÁSFALVÁra eddig egy út vezetett. De Tamásfalvából kifelé több út is vezet. Egyik a néptáncgyüttesük, a másik épp az újonnan alakult színjátszó csoport kapcsán rajzolható meg. És ez fontos. A Találkozó idei négy „újonca” közül talán ők a legfiatalabbak. Az első lépéseket tevő csapat előadása betekintést nyújt egy falu mindennapi életébe: az orvosi rendelőbe, az iskola épületébe, egy kis kirándulást teszünk a falu bírójánál, tanúi lehetünk az elmélkedés-ámulás-álmélgodásnak a kezdődő falusi turizmus körül... Ezek után csak ennyit mondhatunk: **Jó szórakozást kívánunk!**

A rendezőről:

A holnap este látható *Falusi történetek* előadás rendezője SZARKA ZOLTÁN. De ő nem tartja magát annak. Szerényen azt mondja, nem ért ő a rendezéshez. A Társulatnak szüksége volt valakire, aki elvállalja ezt a „szerepet”, aki rábólint a dolgokra, aki vállalja a felelősséget. Igazi csapatmunka folyik náluk, a jeleneteket közösen találják ki. De az utolsó szó az övé. Azt mondja, remekül szórakoznak próba közben. És ha ezzel a közönséget is szórakoztatják, akkor teljes a boldogság és a siker!

Március 26., hétfő, 17.30 óra
A zombosi Társulat bemutatja:

REJTŐ JENŐ:
BÉKÉS MEGEGYZÉS (45')
bohózat

Szereplők:

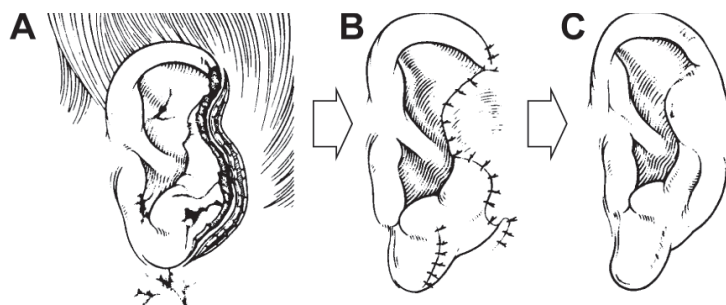
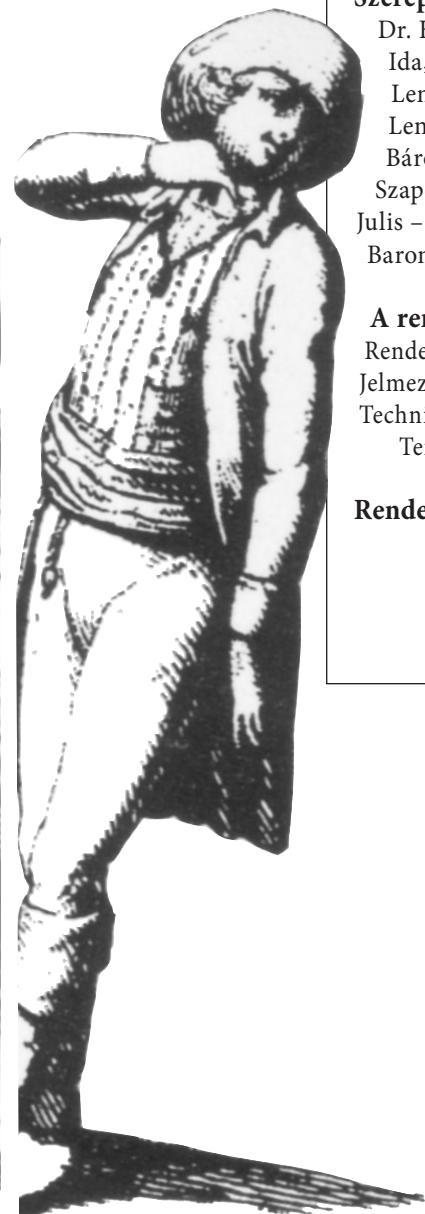
- Dr. Kelemen – Muskovics Fábán
- Ida, a gépirónő – Tamaskó Krisztina
- Lendvai – Muskovics Károly
- Lendvainé – Blagojevics Mária
- Báró Knézics – Klenanc József
- Szpora – Andrasics Albert
- Julis – Sztepanovics Julianna
- Baromi Manó – Sztepanovics Miodrag

A rendező munkatársai:

- Rendezőasszisztens: Klenanc József
- Jelmez: Andrasics Kornélia
- Technikai munkatárs, súgó: Kovács Terzics Melinda

Rendező: Andrasics Albert

Az előadásról: A harmincas évek egyik pesti ügyvédi irodája békés mindennapjait éli, míg be nem toppan SZAPORA ALFRÉD, a cselédekét kézbesítő CUPPRINGER. Jelenléte olyan bonyodalmakat okoz, hogy minden kifordul önmagából – persze bőséges humorral megfűszerezve...

Március 26., hétfő, 20.00 óra
A Topolyai Mára Amatőr Színház bemutatja:

MOLIÈRE:
A FÖSVÉNY (100')
vígjáték

Szereplők:

- Harpagon**, az est antihőse, cím- és főszereplő, a fősvény, zsugori bitang és nem egy boniván: inkább csak ráncos komikus – **Sörfőző Károly**
- Valér**, Harpagon talpnyaló beosztotja, mellesleg hősszerelmes, nem mellesleg viszont Valéria – Petrás Gizella
- Elíz**, Harpagon lánya. Valér és közte dúl a l'amour! – **Vörös Emese**
- Clèante**, Harpagon fia. Apjával közös érdekeltségeik vannak egy Marianna nevű ifjú hölgyben – **Turuc Andor**
- Marianna**, a közös érdekeltség! Zenei aláfestéssel! – **Stefanov Frida**
- Fruzsina**, igen muzikális, kisebbségi pénz- és házasságszerző – **Szabó Erika**
- Zabszár**, a szolga. Agyilag nem normális. Az „i” betűn mégis ő lesz majd a pont! – **Karikás Ildikó**
- Csendbiztos**, gyilkos és elemi ösztön, aki mellett a báránnyok is mélyen hallgatnak – **Farkas Ivona**
- Claude asszony**, Harpagon házvezetőnője, Valér és Marianna anyja, mellesleg kőgazdag. Ő a történet latin eleme, mert végső megjelenése majd dél-amerikai telenovellikus magasságokban süllyeszti a történetet: bonyodalom és érthetőség szempontjából is – **Vojter Ilona**
- Fecske**, a Nagyérdemű szellemi gardedédámja, Clèante szolgálója, főmindenes „valamint ügyeletes báj-és bajkeverő” – **Bogárdi Zsolt**

A rendező munkatársai:

Díszletterv: Szloboda Tibor
Díszletkivitelező: Petrás Zoltán

Rendező: Szloboda Tibor

Az előadásról: A gondjaikat ma kinn hagyhatják. Az élet kiábrándító?! Felejtsek el! Itt benn az élet szép. Ma este minden szép, a darab szép, a lányok szépek... és még a főnök is szép. Na jó, Önök is szépek!

Ma este körbevezetjük Önöket JEAN-BAPTISTE POQUELIN, azaz MOLIÈRE csodálatos panoptikumában! Aki magára ismer, az magára vessen. Mi az, mást vártak? Azt hitték, majd az egész este tánci-mánci, sálalá meg csillivilli lesz?! Ez nem az a műsor, nem, nem, az egy másik színház. De hogy kedvüket ne szegjük, ígérjük, muzsika is lesz bőven. Persze nem olyan, amilyent Önök szeretnének, és nem is ott, ahol Önök szeretnének, és nem is annyi, amennyit Önök szeretnének. De hát ez van. Az élet nem habos torta, elvtársak és elvtársnők!

A rendezőről:

„Szloboda Tibor Zentán született. Színészi diplomát az újvidéki Művészeti Akadémián szerzett. Néhány évadot az Újvidéki Színházban töltött, s aztán átkerült a szabadkai Népszínházba, közben Magyarországon is szerencsét próbált.

Nyilatkozataiban elmondta, hogy hisz a totális színészen, s a színész nem választ, nem jól teszi, ha választ magának műfajt, ha beszorul egy skatulyába. Mindig »csinálni« akart valamit, már középiskolás éveiben is, amikor a KSZV-versenyeken színészként és rendezőként megszámlálhatatlan díjat nyert. Több együttesben rockénekesként állította talpra a közönséget, megpróbálkozott a dráma- és versírással, újságíróskodott is néhány beszámoló erejéig, a Tanyaszínház truppjával bebarangolta a Vajdaságot, aludt a csillagos ég alatt – és tervezgetett.”

(B. Z.)

